Тукай – халык баласы, аны халык үстергән

(Тукайның балачагы)

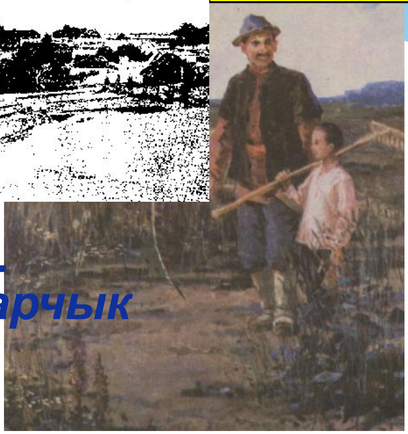

Кушлавыч.
Шәрифә карчык

Өчиле.

Зиннәтулла бабай

Казан.

Мөхәммәтвәли һәм Газизә гаиләсе

Кырлай.

Сәгъди абзый, Зөхрә апа

Җаек.

Галиәсгар (җизнәсе)

Утызынчы октябрь

Габдуллла Тукай «Шурәле» поэмасы

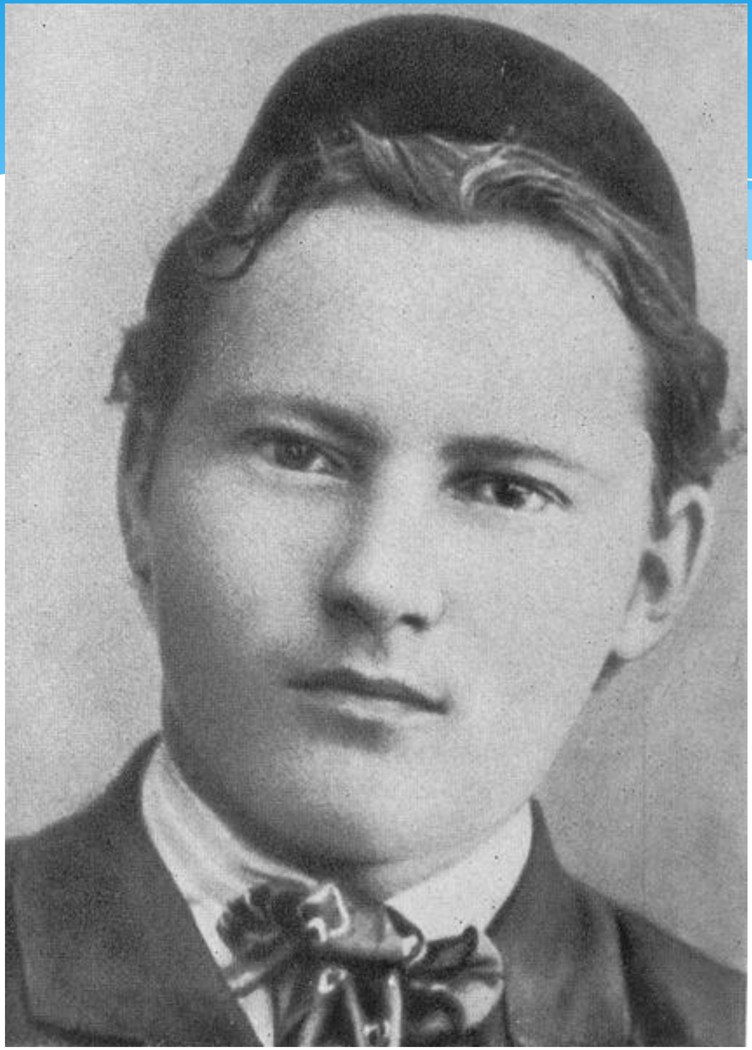

Минем гомерем (укучылар күрерләр) шактый ямьсез, шактый караңгы, шуның белән бергә кызык кына үткән…

(Г.Тукай)

“Шүрәле” әкияте

үзе генә дә Кырлай

истәлегең гүзәл бер

шигъри һәйкәле итеп

санала. .

Тау башына салынгандыр безнең авыл,
Бер чишмә бар, якын безнең авылга ул;
Аулыбызның ямен, суы тәмен беләм,
Шуңар күрә сөям җаным-тәнем белән.
(“Туган авыл” Г.Тукай)

Эпитет (грек сүзе)- күренеш һәм предметның сыйфатын, аерым билгеләрен белдерүче сурәт. Ул җөмләне аеруча бизәп тора һәм аны табарга да җайлы.
М-н. Ал, кызыл, ак, сап-сары, зәңгәр, яшелдән чәчәкләр…

<u>Чагыштыру</u> - бер предметны яки күренешне икенче предметка һәм күренешкә охшатып әйтүне белдерә.

М-н. Борыны кәп-кәкре, бөгелгәндер тәмам кармак кеби,
Төз түгел куллар. аяклар да - ботак-тармак кеби.
Шүрәле әнә шундый куркыныч зат булып күз алдына килә.